

Ce să fac dacă nu am dorința să mă rog?

John Onwuchekwa

Întrebări despre biserică

Recomandări pentru Seria „Întrebări despre Biserică”

„Creștinii sunt presați de întrebări foarte reale. Ce spune Scriptura despre structura unei biserici, despre închinare, despre organizarea lucrării și despre definierea conducerii biblice a bisericii? Acestea sunt doar câteva din întrebările la care cărțile din această nouă serie de la 9Marks vine cu răspunsuri clare, atent formulate și convingătoare. Sunt foarte recunoscător pentru această lucrare și pentru influența ei incredibil de sănătoasă în atât de multe biserici credincioase. Vă recomand această serie de cărți cu toată căldura”. - **R. Albert Mohler Jr.**, președinte, The Southern Baptist Theological Seminary

„Întrebările sincere merită să capete răspunsuri bine gândite. Dacă nu ești sigur de unde să începi în găsirea răspunsurilor la aceste întrebări, această serie îți poate sluji ca un punct de lansare în oceanul de întrebări pe această temă. Aceste scurte cărți vin cu răspunsuri convingătoare, la obiect, și sunt excelente pentru a fi citite împreună cu un prieten sau cu o sută de prieteni”. - **Gloria Furman**, autoarea cărților *Missional Motherhood* și *The Pastor's Wife*

„Ca păstor, mi se pun foarte multe întrebări. Sunt abordat de necredincioși care caută să înțeleagă Evanghelia, de noi credincioși care sunt nesiguri legat de următorii pași pe care să îi facă, și de credincioșii care se maturizează și care vor să fie ajutați în găsirea de răspunsuri la întrebări despre familia creștină, relațiile cu

prietenii, vecinii sau colegii de muncă. În astfel de momente, îmi doresc să am o carte pe care să le-o ofer, care să fie scurtă, la obiect și care să îi îndrepte în direcția corectă pentru mai mult studiu. Seria „Întrebări despre biserică” oferă exact acest fel de răspunsuri. Fiecare carte tratează o întrebare anume într-o manieră biblică, scurtă și practică. Cred că titlul seriei poate fi mai bine „Răspunsuri despre biserică”. Îmi plănuiesc să cumpăr mai multe exemplare și să le dăruiesc cu regularitate. Și tu ai trebui să faci același lucru”. - **Juan R. Sanchez**, păstor senior, High Pointe Baptist Church, Austin, Texas

„Unde pot creștinii să găsească răspunsuri la întrebările comune despre viața de biserică – fără să trebuiască să caute prin cărți stufoase și scumpe? Cărțile din seria „Întrebări despre biserică” vin în întâmpinarea nevoii noastre de a căpăta răspunsuri biblice, echilibrate și practice. Pentru păstori, această serie se va dovedi o resursă de încredere pentru ghidarea membrilor de biserică spre o înțelepciune mai profundă și o unitate mai puternică”. - **Ray Ortlund**, președinte, Renewal Ministries

Ce să fac dacă nu am dorința să mă rog?

Seria „Întrebări despre Biserică”

Sunt chemat la lucrare?, Brad Wheeler

Îi iubește Dumnezeu pe toți oamenii?, Matt McCullough

*Cum pot găsi pe cineva care să mă uce-
nicizeze?*, Garret Kell

*Cum pot să folosesc mai bine lectura
Bibliiei?*, Jeremy Kimble

*Cum îi pot iubi pe membrii bisericii
care au alte afinități politice?*, Jonathan
Leeman și Andy Naselli

Cum pot să slujesc în biserică locală?,
Matthew Emadi

*Cum pot să susțin lucrarea internațio-
nală de misiune?*, Mark Collins

*Cum poate biserică noastră să găsească
un păstor credincios?*, Mark Dever

*Cum pot crește femeile în biserică lo-
cală?*, Keri Folmar

*Este un lucru iubitor să practicăm dis-
ciplina bisericii?*, Jonathan Leeman

*Ce să fac dacă nu am dorința să mă
rog?*, John Onwuchekwa

*Ce să fac dacă nu simt dorința să
merg la biserică?*, Gunner Gundersen

*Ce să fac dacă sunt descurajat în evan-
ghelizare?*, Isaac Adams

Ce să fac acum, că sunt creștin?, Sam
Emadi

*Ce ar trebui să facem cu membrii care
nu vin la întâlnirile bisericii?*, Alex
Duke

*De ce este Cina Domnului atât de im-
portantă?*, Aubrey Sequeira

De ce ar trebui să mă botez?, Bobby Jamieson

De ce să dăruiesc în biserică locală?, Jamie Dunlop

*De ce să mă alătur unei biserici lo-
cale?*, Mark Dever

Pot femeile să fie păstori?, Greg Gil-
bert

*La ce ar trebui să mă uit în alegerea
unei biserici?*, Alex Duke

Este Iadul real?, Dane Ortlund

Cine conduce biserică?, Sam Emadi

Care este misiunea bisericii?, Jonathan
Leeman

Cum pot fi sigur că sunt mântuit?, Je-
remy Pierre

Promite Evanghelia sănătate și prosperitate?, Sean DeMars

Ce fac diaconii?, Juan Sanchez

JOHN ONWUCHEKWA

CE SĂ FAC DACĂ NU AM
DORINȚA SĂ MĂ ROG?

MAGNA GRATIA

CE SĂ FAC DAC DACĂ NU AM
DORINȚA SĂ MĂ ROG?

John Onwuchekwa

Copyright © 2023 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

What Do Deacons Do?

Copyright © 2022 by John Onwuchekwa and 9Marks

Originally Published in English by Crossway with all International rights owned by Crossway and 9Marks
525 A Street NE, Washington DC 20002

This edition published by arrangement with 9Marks. All rights reserved.

Traducerea: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Coperta: Jordan Singer. Tehnoredactare și DTP: MG Studios.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblia Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune.

9Marks ISBN: 978-1-960877-69-7

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura
frățească, în frângerea pâinii, și în rugăciuni
(Faptele Apostolilor 2:42).

Pentru creștin, rugăciunea este ca oxigenul. Acesta este felul în care respirăm.

Dar rugăciunea este grea. Deseori o simțim ca pe o datorie, nu ca pe o încântare. Ca atunci când mâncăm vegetalele, știm că este bună pentru noi. Ne simțim vinovați când nu le mâncăm, și totuși împingem farfuria deoparte. Așa este în cazul rugăciunii.

Lipsa rugăciunii nu este înrădăcinată într-o lipsă a abilității, ci într-o lipsă a dorinței. Știm *cum* să ne rugăm. Ai putea să te oprești chiar acum din citit, să îți închizi ochii, să îți pleci capul și să te rogi. Dar, în schimb, tu ai luat această carte pentru că îți dai seama că problema ta nu este că nu știi cum să te rogi. Ea este că pur și simplu nu *vrei* să te rogi.

Ce facem când nu *vrem* ceva ce ar trebui să vrem? Un manual despre cum să facem acel lucru nu ne va fi de ajutor. Din nou, problema este inima, nu mintea.

Așadar, cum să ne antrenăm inimile așa încât să ne dorim mai mult? Oare acest lucru este posibil?

Pe scurt, da, putem crește în dorința noastră după rugăciune. Dacă Isus poate transforma inimi de piatră în inimi de carne (Ezec. 36:26), cu siguranță că El poate să remodeleze dorințele noastre și ne poate da dorința de a ne ruga.

NU RENUNȚA! TU VREI SĂ VREI SĂ TE ROGI

Dacă te zbați să te rogi, nu arunca prosopul. Tocmai faptul că citești această carte dovedește că te deplasezi în direcția corectă. El îți arată că *vrei să vrei* să te rogi. Acel impuls ar trebui celebrat.

Îngăduie-mi să te încurajez cu câteva alte gânduri despre această zbatere.

1. Nu ești singurul

Dacă am învățat ceva din anii în care am folosit Google ca soluția *de facto* la problemele mele, este că nu sunt singurul care se luptă cu această problemă. Tocmai ce am scris „lupta cu rugăciunea” pe Google și mi-a dat 31.000.000 de rezultate. Este clar că tu și eu nu suntem singuri în această zbatere.

Biblia ne spune același lucru. Gândește-te doar la

cei doisprezece ucenici. Acest grup de oameni a petrecut mai bine de trei ani alături de Isus. Ei aveau să devină stâlpii bisericii (Matei 19:28; Efes. 2:20). Și totuși, s-au regăsit luptându-se să se roage în mai multe circumstanțe. În fapt, Marcu 14 ne relatează că, atunci când Isus le-a poruncit să se roage, cu o seară înainte de moartea Sa, ei și-au închis ochii, și-au plecat capetele... și au adormit (Marcu 14:37-41)! Dacă ai moțăit în rugăciune, ține minte că și apostolii au pățit asta.

Și precizez că *eu însumi* iau parte la această luptă cu rugăciunea. Nu scriu această carte datorită vieții mele de succes în rugăciune, ci din cauza luptelor mele. Nu ești singurul.

2. Nu va fi ultima oară

Dacă te zbați să te rogi, aceasta nu va fi ultima dată. Vei reveni în această situație. A nu dori să te rogi nu este ca varicela – o faci odată, după care ești imun. Lipsa rugăciunii este înrădăcinată în mândrie, iar mândria este mai degrabă ca o viroză, și toți știm că mereu apar tulpini noi, astfel că nu ne putem bucura de nicio imunitate de această parte a eternității.

Există o mulțime de lucruri care pot trezi mândria. Tragedia ne poate face să uităm de făgăduințele lui

Dumnezeu și să facem din durerea noastră ținta vieților noastre. Când semănăm semințele amărăciunii, secerîșul lipsei de rugăciune va răsări. Și prosperitatea ne poate face să uităm de Dumnezeu, îndreptându-ne către absența rugăciunii (Deut. 8:10-18).

Regretabil este că nu există niciun vaccin pentru mândrie pe care să-l faci o singură dată. El își croiește iar și iar drum către mintea noastră. Noi nu o putem eradica total, dar putem ști ce să facem când ea revine. Sper că această carte îți va oferi un set de direcții pe care să le urmezi ori de câte ori mândria lipsei rugăciunii apare.

3. Oameni aflați în situații mai rele s-au schimbat în bine

În final, au existat oameni în situații mai rele care s-au schimbat în bine. Poți începe să *îți dorești* să te rogi. Cu riscul de a suna asemenea unei reclame, poți experimenta schimbarea, și poate chiar până la finalul acestei cărți!

Îți aduci aminte de acei ucenici care au ațipit în timpul rugăciunii? Ei au trecut de la a adormi la întăririle de rugăciune ale lui Isus la a conduce o mișcare alimentată prin rugăciune (F.A. 2:42; 4:23-31; 6:1-6;

8:14-15; 12:1-5; 13:1-3; 20:36).

Ce anume i-a transformat pe acești apostoli somnoroși în oamenii neobosiți ai rugăciunii? Și cum ar putea inimile noastre să se schimbe pentru a dori mai mult să ne rugăm? Iată despre ce vom discuta la următorul nostru punct.

ÎNVIEREA LUI HRISTOS: SURSA DORINȚEI

Creștinismul nu este în primul rând un set de reguli despre cum să trăim. Creștinismul are de-a face în esență cu un eveniment: răstignirea și învierea lui Hristos. Iată cum descrie Pavel Evanghelia, și sper că vei surprinde o imagine a ceea ce îți va transforma viața de rugăciune.

Vă fac cunoscut, fraților Evanghelia, pe care v-am propovăduit-o, pe care ați primit-o, în care ați rămas, și prin care sunteți mântuiți, dacă o țineți așa după cum v-am propovăduit-o; altfel, degeaba ați crezut. V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi; și că S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece. După aceea S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți sunt încă în viață, iar unii au adormit. În urmă s-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor. După ei toți, ca unei stârpituri,

mi s-a arătat și mie (1 Cor. 15:1-8).

Mesajul Evangheliei vorbește în primul rând despre ceea ce Isus a împlinit pentru poporul Lui prin moartea și învierea Sa. Isus a învins moartea prin moarte. El a absorbit mânia lui Dumnezeu împotriva păcatelor poporului Lui, apoi a înviat din morți, cucerind moartea însăși. El a propovăduit această biruință față de ucenicii Lui cu mai mult decât simple cuvinte. El a proclamat-o *apărând* înaintea lor în toată slava învierii Sale. Isus a fost viu. Acest fapt a animat lucrarea ucenicilor și i-a transformat din niște sfinți somnoroși în lideri care s-au rugat neobosit.

Noi presupunem deseori că răspunsul nostru la o viață jalnică de rugăciune ar însemna să ne dublăm eforturile, să instituim un nou regim de rugăciune, sau să ne reorganizăm calendarul. Desigur, putem avea nevoie de o doză proaspătă de hotărâre sau de o schimbare de calendar, dar acele lucruri nu pot susține o viață de rugăciune. În schimb, probabil că inimile noastre reci, care nu se roagă, trebuie să înceteze să se focalizeze atât de mult pe rugăciune și să înceapă să se focalizeze pe Persoana și lucrarea lui Hristos. Învierea lui Isus schimbă totul, inclusiv dorința noastră de a ne ruga. Felul în care ne rugăm decurge din și reafirmă credința

noastră în înviere. Învierea lui Hristos ar trebui să schimbe *viața* noastră de rugăciune, nu doar *regimul* nostru de rugăciune.

Probabil că o întâmplare din căsnicia mea ar putea aduce ceva lumină asupra felului în care ar trebui să vedem cum învierea lui Hristos aprinde rugăciunea în inimile noastre. Soția mea, Shawndra, este incredibil de organizată. În casa noastră, totul își are locul potrivit. Și totuși, după 20 de ani de căsnicie, eu încă nu știu unde să găsesc unitățile de măsură. Ar trebui să știu unde sunt, dar nu știu, pentru că uit... frecvent.

Când am nevoie de unitățile de măsură, o întreb pe Shawndra. Ei nu îi place asta. Deloc. Uneori, ea îmi răspunde: „Ar trebui să știi unde sunt până acum”. Alteori ea folosește cuvintele Domnului Isus: „De atâta vreme sunt cu tine, și tu tot nu știi?” (cf. Ioan 14:9). Replica favorită pentru mine este aceasta: „Ce te-ai face dacă n-aș fi eu aici?”

Desigur, aceasta este o întrebare retorică, dar eu îi răspund uneori: „Da, scumpa mea, dar tu *ești* aici”. De ce să caut răspunsurile de unul singur, când pot pur și simplu să îmi întreb soția și problema mea să se rezolve?

Evident că ucenicii s-au simțit la fel după ce Isus a

înviat. De ce să încerce să rezolve problemele lor de unii singuri, când Isus era viu? În fapt, citește primele șase capitole din Faptele Apostolilor, și vei descoperi că în orice oportunitate, apostolii s-au îndreptat către Domnul înviat, cerându-I ajutorul. În fiecare punct – de la lipsa de direcție când Isus S-a înălțat (F.A. 1:9-14), la strângerea lucrurilor după ce au fost trădați de un prieten apropiat (F.A. 1:15-26), la luptele cu o biserică în creștere (F.A. 2:37-42), la a se simți slabi și temători când s-au confruntat cu ostilitate față de Isus (F.A. 4:13-31), la zbaterile cu problemele tensiunii etnice care amenința unitatea bisericii (F.A. 6:1-6) – ucenicii s-au rugat. Ei s-au îndreptat către Isus, pentru că știau că El putea să îi ajute.

Înainte de Înviere, apostolii au răspuns deseori față de provocări cu lașitate și frică (Marcu 14:50, 66-72). Dar după Înviere, ei au ales să vină laolaltă și să se roage. Ei nu au păstrat problemele pentru ei înșiși sau să încerce soluții inventate de ei. Ei *s-au rugat*. Ei *s-au rugat întotdeauna*.

Fiecare problemă cu care biserica primară s-a confruntat a fost întâmpinată cu întâlniri de rugăciune prompte, și deseori organizate ad-hoc. De fiecare dată. Ei n-au umblat după răspunsuri de unii singuri. De ce?

Pentru că Îl văzuseră pe Isus ridicat din mormânt. El era *viu*. Ei doar nu puteau vedea asta.

Poate că ești tentat să îți spui, „Ce ar trebui să facem cu aceste probleme acum, când Isus nu mai este aici?” Dar ei s-au gândit imediat, „Dar Isuse, Tu *ești* aici”. La fel cum eu îi spun soției mele când caut instrumentele de măsurat.

Isus este viu. Această viziune este ceea ce ne duce la rugăciune. Privind prin credință la învierea lui Hristos, acest lucru alimentează dorința noastră de a ne ruga. Așadar, dacă îți lipsește dorința de a te ruga, gândește-te la cum poți medita la Persoana lui Hristos și la ceea ce a împlinit El prin Cruce și Înviere.

- Ia în considerare să citești porțiuni mari din Evanghelii sau să memorezi texte importante din Scriptură care descoperă gloriile morții și învierii lui Hristos (precum Rom. 3:21-28 sau 1 Cor. 15:1-8).
- Ia în considerare să te rogi citind anumite gânduri biblice despre Persoana și lucrarea lui Hristos precum cele din cărțile lui Mark Jones, *Knowing Christ* [Cunoașterea lui Hristos] sau Mark Dever și J. I. Packer, *In My*

Place Condemned He Stood [El a stat condamnat în locul meu].

Dacă vrem ca inimile noastre să fie transformate, trebuie să medităm la Persoana și lucrarea lui Hristos. Trebuie să Îl privim în slava învierii Sale.

CLARIFICAREA EVANGHELIEI ȘI ALIMENTAREA RUGĂCIUNII: DOUĂ INGREDIENTE ESENȚIALE

Învierea este cel mai important lucru la care să privim în Cuvântul lui Dumnezeu ca să ne hrănim dorința după rugăciune. Dar în realitate, avem nevoie de tot Cuvântul lui Dumnezeu. Avem nevoie și de poporul lui Dumnezeu. Gândește-te la felul cum deopotrivă Cuvântul lui Dumnezeu și poporul lui Dumnezeu sunt lucruri cruciale când încercăm să ne antrenăm inimile să își dorească rugăciunea.

Cuvântul lui Dumnezeu

Când Dumnezeu a creat lumea, El a făcut asta prin cuvinte (Gen. 1). Prin contrast cu noi, între cuvintele și acțiunile lui Dumnezeu nu este nicio distanță. Cuvintele Lui *sunt* acțiunile Lui, ceea ce înseamnă că ele sunt absolut vrednice de încredere. Ele împlinesc totdeauna ceea ce spun că vor împlini.

Dumnezeu împlinește voia Sa prin Cuvântul Lui, dar El și comunică cu noi prin Cuvântul Său. După ce El a creat lumea prin porunci, El l-a creat pe Adam din țărâna pământului și apoi i-a vorbit *lui* Adam – a început o conversație cu El. Dumnezeu ne-a creat să facem mai mult decât doar să ne supunem poruncilor Lui. El ne-a creat pentru conversație. Dumnezeu ne-a creat după chipul Său astfel încât să Îl putem cunoaște, iubi și avea părtășie cu El.

Dumnezeu ne-a vorbit despre Sine în Biblie, și El continuă să ne vorbească prin Cuvântul Lui (Deut. 29:29; Ioan 5:39; 1 Tim. 3:16). În Biblie, Dumnezeu ne dă mai mult decât reguli după care să trăim; El pictează o imagine a Sa (în principal în Persoana și lucrarea lui Isus Hristos) ca să dezvolte o relație cu noi. Noi nu trebuie să ne imaginăm cum este Dumnezeu. Putem cerceta ceea ce El a spus deja. El ne-a vorbit clar în Cuvântul Lui.

Dacă Dumnezeu Se revelează astfel încât să Îl putem cunoaște, atunci principala cale prin care să alimentăm rugăciunea este să ne cufundăm în Biblie. În timp ce noi reflectăm la caracterul lui Dumnezeu, la lucrarea lui Hristos și la făgăduințele Evangheliei, Dumnezeu va crește dorința noastră de a-L cunoaște tot mai

mult și astfel să Îl căutăm mai mult prin rugăciune.

În fapt, Cuvântul lui Dumnezeu ne dă rugăciuni-model pe care le putem repeta înaintea Lui când nu ne găsim cuvintele și dorințele. De exemplu, Psalmii ne oferă modele pentru situațiile când ne simțim frustrați și uitați (Ps. 3), părăsiți (Ps. 22), copleșiți de recunoștință (Ps. 30; 65; 67), de pocăință (Ps. 51), sau când avem nevoie să ni se aducă aminte de bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu (Ps. 23; 32; 57).

În timp ce tragem cu urechea la rugăciunile Scripturii și apoi pătrundem în ele, aceste pasaje biblice ne ghidează rugăciunile. Nu trebuie să inițiem rugăciunea pe cât trebuie să imităm rugăciunile pe care Dumnezeu ni le-a dat deja. Rugăciunea nu este ca și cum ar trebui să deschidem drumuri noi, ci este ca umblarea pe cele deja bine bătătorite.

Poporul lui Dumnezeu

Dumnezeu nu doar că ne-a creat pentru conversația cu El. El dorește ca și noi să intrăm în conversație unii cu alții. În acest aspect, multe dintre încercările noastre de a ne repara viețile de rugăciune dau greș. Noi trăim de parcă *singurul* lucru care contează este relația noastră individuală cu Dumnezeu. Trăim de parcă ar fi

posibil să avem o relație vibrantă cu Dumnezeu care să nu implice pe nimeni altcineva. Dar așa ceva nu este posibil.

Să ne gândim din nou la istoria creației. În Geneza 1, Dumnezeu descrie creația Lui ca fiind „bună” de șapte ori. În Geneza 2, totuși, chiar înainte ca păcatul să intre în lume, El spune despre ceva că „nu este bine”: omul era singur.

Înainte ca relația omului cu Dumnezeu să fie amenințată de păcat, ea era amenințată de izolare. Noi n-am fost meniji să comunicăm doar cu Creatorul nostru.

Dumnezeu a dorit ca noi să Îl cunoaștem și să ne împlinim lucrarea creației nu doar prin Cuvântul Lui, ci și prin relațiile noastre cu ceilalți copii ai Săi.

Îl vom cunoaște pe Dumnezeu mai complet pe măsură ce Îl vedem lucrând în viețile altor fii și fiice de Dumnezeu.

Cum putem să construim relații cu alți sfinți?

Din fericire, Dumnezeu a stabilit un loc special unde copiii Lui se strâng în jurul Cuvântului Său, astfel încât ei să poată crește în dragostea lor față de El și unii față de alții. Acel loc este biserica locală.

BISERICA LOCALĂ: RUGĂCIUNEA CU POPORUL LUI DUMNEZEU

Biserica locală nu este un accesoriu opțional la viața creștină. Ea este contextul primar unde învățăm să Îl urmăm pe Hristos, chiar și în rugăciune. Dumnezeu folosește hrana, grija și autoritatea bisericii locale pentru a cultiva viața noastră de rugăciune.

Cum funcționează asta? Hai să ne gândim la doar câteva modalități în care biserica locală ne ajută când nu dorim să ne rugăm.

Rugăciunea împreună cu alții mă ajută să știu ceea ce simt

Ai ascultat pe cineva împărtășind o experiență și să îți zici în sine ta, „Ei pun în cuvinte lucruri pe care eu am tot încercat să le spun, dar n-am putut găsi cuvintele”? Rugăciunea împreună cu alții poate face același lucru.

Uneori, nu putem să ne exprimăm simțămintele în cuvinte până ce auzim pe altcineva făcând asta. Faptul că simți adânc ceva nu înseamnă că știi cum să îl exprimi în cuvinte. Dar ce binecuvântare este să auzi pe altcineva spunând ce voiai tu să spui, și apoi să te alături!

În biserica locală, descoperim că nu suntem singurii care se luptă cu păcatul, îndoiala sau descurajarea.

Nu suntem singurii care se pocăiesc sau care se bucură. Nu, ci în biserica locală găsim frați și surori care umblă pe aceeași cale a ascultării, rugându-se împreună. Dacă te zbați să te rogi, poți pur și simplu să te rogi împreună cu alții în biserica ta locală. Alătură-te rugăciunilor lor și spune, „Amin, și eu!”

Noi învățăm să ne rugăm la fel cum învățăm o limbă nouă. Când eram copii, nu am învățat cum să vorbim citind dicționare, ci auzindu-i pe alții vorbind. În același fel, învățăm să ne rugăm auzindu-i și imitându-i pe alții. Ei îmbracă în cuvinte emoțiile *noastre*, pocăința *noastră*, laudele *noastre* și dorințele *noastre*. În biserica locală, noi învățăm cum să exprimăm în cuvinte relația noastră cu Dumnezeu.

Noi nu doar că învățăm cuvinte în felul acesta, ci învățăm și emoțiile noastre în acest fel. Când aud pe altcineva rugându-se, aceasta mă ajută să identific ce se petrece în interiorul meu și îmi dă cuvintele pe care am nevoie să le duc înaintea lui Dumnezeu și să mă bucur de pacea care vine din rugăciune.

Rugăciunea cu alții mă ajută să știu ce nu mă rog, dar ar trebui să mă rog

Câteodată, frații și surorile din biserica noastră își

exprimă gândurile și emoțiile în rugăciune, lucruri de care mă simt complet străin, cum ar fi întristarea pentru un păcat anume pe care eu l-am ignorat sau bucuria pentru dovezile harului lui Dumnezeu, pe care eu le-am trecut cu vederea. Unele rugăciuni îmi aduc aminte să prețuiesc lucruri pe care le-am neglijat. Rugându-mă cu biserica mea, eu învăț să mă rog pentru lucruri pe care *ar trebui* să mi le doresc.

Pe scurt, rugăciunea cu alții mă expune unei relații mai profunde cu Dumnezeu. Noi învățăm căi noi de a ne pocăi, de a ne bucura, de a cere și de a aduce laude, Rugându-mă iar și iar împreună cu alții, mi-am dat seama că există o profunzime a relației cu Dumnezeu pe care eu încă nu am experimentat-o. Departe de a fi descurajatoare, aceste momente de rugăciune comună îmi aduc aminte că mai am atât de multe lucru pe care le pot cunoaște despre Dumnezeu.

Rugăciunea cu alții îmi permite să simt ce vreau să refuz

Din cauza mândriei noastre, noi vrem uneori să negăm că ne luptăm cu păcatul și cu circumstanțele vieților noastre. Nu vrem să recunoaștem că suntem slabi. Suntem fericiți să le arătăm altora bucuria noastră, dar nu și tristețea noastră. Ne orientăm către ceea

ce percepem ca emoții pozitive și încercăm să le suprimăm pe cele „rele”.

Dar gândește-te la exemplul lui Isus din Grădina Ghetsimani. El era atât de copleșit de agonie, încât a vărsat stropi de sânge prin piele (Luca 22:44). Dacă ucenicii n-ar fi adormit, ar fi știut că Isus ne arată că este în regulă să îmbrățișăm slăbiciunea. Doar când acceptăm slăbiciunea găsim puterea adevărată, și deseori suntem cei mai sinceri legat de slăbiciunea noastră atunci când ne rugăm împreună.

Noi nu ajutăm pe nimeni când pretindem că suntem mai stăpâni pe situație decât suntem. Ceea ce îi ajută pe alții este să le arătăm conversațiile noastre oneste cu Dumnezeu.

Asemenea lui Habacuc, ar trebui să transformăm îndoielile și descurajările noastre într-un dialog cu Dumnezeu (Evrei 1:2-4, 12-17). În strângerea comună, noi îi auzim pe alții zbatându-se în același fel în care și noi ne zbatem. Auzim cum și alții duc lupta credinței. Îi auzim pe alții spunând, „Doamne, sunt confuz și nu pare că faci ceva. Te rog, ajută-mă să Te înțeleg”, și apoi răspundem din inimile noastre, „Amin, și pe mine!”

Lipsa de rugăciune este ca o viroză, dar așa este și

duhul de rugăciune. El este contagios. Pasiunea pentru rugăciune este deseori mai degrabă surprinsă decât învățată. După propria experiență, am descoperit că nimic nu îmi crește dorința după rugăciune mai mult decât să îi văd și să fiu în jurul celor care se roagă. Așadar, dacă încă nu ești parte dintr-o biserică, găsește una în care poporul lui Dumnezeu prețuiește Cuvântul lui Dumnezeu și roagă-te împreună cu ei. Dacă faci deja parte dintr-o biserică, strânge-te împreună cu copiii lui Dumnezeu și alătură-te în rugăciunea lor, și pur și simplu spune: „Amin, și eu”.

PATRU PAȘI CĂTRE RUGĂCIUNE ÎN BISERICA LOCALĂ

Charles Spurgeon a spus cândva: „Desigur, rugăciunile rostite în tăcere sunt auzite. Da, dar oamenii buni descoperă deseori că, chiar și în taină, ei se roagă mai bine cu glas tare decât când nu spun nimic cu vocea”.¹ Noi ne rugăm mai bine când rostim rugăciunile noastre, și deseori ne rugăm cu glas tare când ne rugăm împreună cu alții. Rugăciunea împreună nu fură nimic; ea nu este un fel de rută ocolitoare. Rugăciunile de unul singur nu valorează mai mult decât cele comune. În loc

¹ Charles H. Spurgeon, *Psalms*, vol. 1, The Crossway Classic Commentaries (Wheaton, IL: Crossway, 1993), 10.

să fie o rută ocolitoare, rugăciunea comună este tocmai instrumentul pe care Dumnezeu ni-l dă ca să ne ajute să Îl cunoaștem mai bine.

Așadar, cum putem începe să ne rugăm mai consistent alături de copiii lui Dumnezeu?

1. Nu umbla din când în când la serviciul de duminică al bisericii tale sau la întâlnirea de rugăciunea, ci fii acolo cu hotărâre

Cimentează în calendarul tău întâlnirile bisericii tale locale. Aceste strângeri împreună vor fi contextul principal în care te vei ruga împreună cu biserica ta. Modelează-ți săptămâna în jurul acestor întâlniri, chiar dacă asta înseamnă să abandonați anumite programe de sport ale copiilor sau alte pasiuni.

Dacă biserica ta are o întâlnire de rugăciune, dedică-te cu totul participării la acea întâlnire. Participarea cu regularitate la strângerile bisericii tale este unul dintre cele mai puternice mijloace pe care Dumnezeu le va folosi ca să modeleze viața ta de rugăciune. Pune-te în locul în care să poți spune „Amin, și eu” la rugăciunile sfinților, și privește cum viața ta de rugăciune se transformă împreună cu tine. Nu umbla din când în când pe la închinarea comună, ci fii acolo cu hotărâre.

Permanența comunică importanță.

2. Deschide volumul, dar nu te îndepărta

Participarea la întâlnirile de rugăciune și închinare comună nu este suficientă. Trebuie să ne implicăm în timp ce suntem acolo. Hai să fim sinceri, noi toți ne identificăm cu ucenicii care au adormit (Marcu 14:37, 40-41). Noi toți ne-am deconectat în timpul întâlnirilor de rugăciune.

Așa că, da, nu rata întâlnirile de rugăciune ale bisericii tale, dar nici nu te deconecta cât timp ești prezent. Participă la rugăciuni. Presupune că ceilalți membri ai bisericii spun ceva ce *ai nevoie* să auzi și se roagă pentru lucruri pentru care *ai nevoie* să te rogi. Roagă-te *cu* ei, nu doar sta acolo moțând.

Când te alături unei biserici locale, îi supui bunăstarea ta spirituală acelei biserici. În biserica locală, noi învățăm cum să Îl urmăm pe Hristos în fiecare aspect al vieții. În ce privește rugăciunea, biserica nu doar că *ne învață* cum să ne rugăm, ci ne este și model în acest sens.

Lista de rugăciune publică a bisericii tale ar trebui să fie și lista ta personală de rugăciune. Acordând atenție la lucrurile pentru care biserica noastră se roagă, noi ne extindem interesele de rugăciune și învățăm cum să

ne rugăm pentru chestiuni care nu ne afectează imediat pe noi. De exemplu, la biserica mea, printre alte lucruri, noi ne rugăm mereu pentru cinci motive de rugăciune la fiecare întâlnire:

- Ca Dumnezeu să continue să susțină predicarea credincioasă a Cuvântului Său în congregația noastră
- Ca Dumnezeu să ridice păstori și misionari din biserica noastră
- Ca Dumnezeu să ne acopere nevoile financiare și materiale
- Ca Dumnezeu să ne facă buni, ospitalieri și înțelepți în felul în care ne implicăm în relația cu cei pierduți din jurul nostru
- Ca Domnul să ne dea îndrăzneală și roade în lucrarea noastră de evanghelizare.

Noi ne rugăm pentru aceste lucruri săptămână de săptămână pentru că vrem să le reamintim membrilor bisericii noastre de prioritățile pe care le avem. De asemenea, ne rugăm pentru aceste lucruri săptămânal ca un exemplu pentru toți membrii bisericii noastre. Noi vrem ca ei să se roage pentru aceste lucruri și în viețile lor de rugăciune personală.

3. *Devino un istoric*

O manieră în care putem crește în dorința noastră de a ne ruga este să observăm și să ne notăm felurile în care Dumnezeu a răspuns la rugăciunile noastre din trecut. Dumnezeu răspunde deseori la rugăciune, dar noi ratăm să observăm acest lucru. Noi suntem atât de preocupați de chestiunile prezente, încât nu observăm cât de frecvent răspunde El la cererile noastre din trecut. Când credința noastră este înfometată, o privire îndreptată către rugăciunile la care am primit răspuns este ca un șir de bucăți de pâine care ne conduce înapoi către credințioșia lui Dumnezeu.

Mai mult, nu doar te focaliza pe felul în care Dumnezeu a răspuns la rugăciunile tale, ci scrie undeva felul în care El a răspuns la rugăciunile celorlalți membri din biserica ta. Unul dintre marile beneficii ale întâlnirilor comune de rugăciune este să căpătăm o mărturie a răspunsului vizibil al lui Dumnezeu la rugăciunile publice ale poporului Său. Noi suntem martori ai felului în care El țese o istorie împreună în viețile sfinților Săi și a felului în care El Își arată harul, nu doar în viețile noastre, ci și în viețile multora dintre copiii Lui. În acest sens, Jamie Dunlop scria:

Pavel i-a spus bisericii din Corint, „Voi înșivă ne veți

ajuta cu rugăciunile voastre, pentru ca binefacerea făcută nouă prin rugăciunile multora să fie pentru mulți un prilej de mulțumiri lui Dumnezeu pentru noi” (2 Cor. 1:11). Rugăciunile publice conduc la laude publice când Dumnezeu răspunde. Iar preocuparea supremă a lui Dumnezeu de-a lungul istoriei este ca slava Lui să fie cunoscută public. „Pământul va fi plin de cunoștința salvei Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă” (Hab. 2:14)... Dumnezeu iubește să își apere reputația. Când ne rugăm împreună, nevoile noastre devin publice. Când El răspunde, slava Lui devine publică.²

Notează-ți felul în care Dumnezeu răspunde la rugăciunile tale și la rugăciunile bisericii tale. O meditare solidă la aceste intervenții ale providenței Sale va crește dorința ta după rugăciune.

4. *Du zăpada pe șosea*

Poate că biserica ta nu are o întâlnire de rugăciune sau nu petrece mult timp în rugăciune în întâlnirile comune. În astfel de situații, fii un catalizator al rugăciunii. Nu aștepta ca altcineva să organizeze o întâlnire sau să te invite să te rogi. Începe pur și simplu de unde ești. Dacă îți pasă de poverile celorlalți membri ai bisericii tale, strânge câțiva frați și câteva surori care Îl iubesc pe

² Mark Dever și Jamie Dunlop, *The Compelling Community: Where God's Power Makes a Church Attractive* (Wheaton, IL: Crossway, 2015), 106–7.

Domnul, și vei avea toate ingredientele necesare ca să începi să te rogi împreună cu alții.

Indiferent dacă începi o întâlnire oficială de rugăciune, începi să te întâlnești la un prânz într-un grup mic, sau doar întrebi dacă te poți ruga cu cineva la finalul unei discuții, Dumnezeu îți va oferi oportunități să te rogi cu alții din biserica ta. La început ți se poate părea amuzat sau ciudat, mai ales dacă nu ești obișnuit să te rogi cu alții sau dacă biserica ta nu are o cultură a rugăciunii. Dar nu te impacienta. Necesită mai mult decât câteva ori ca un lucru să devină natural.

Am învățat deseori această lecție văzându-i pe alții din biserica locală fiind model de rugăciune comună. Într-o seară, o soră din biserica noastră, Alysia, ne-a sunat și ne-a întrebat dacă poate trece pe la noi ca să ne rugăm împreună – nu pentru ea, ci pentru o prietenă comună care trecea prin niște probleme. Când Alysia a sosit, am vorbit un pic, ne-am rugat, am plâns și ne-am dus poverile înaintea lui Dumnezeu. Făcând asta, ceva puternic s-a petrecut. Nimic nu s-a schimbat în acel moment în cazul persoanei pentru care ne-am rugat (nimic vizibil pentru noi), dar ceva s-a petrecut în noi. Am dus fiecare o parte din povara uriașă a prietenei noastre. În timp ce ne-am rugat și am plâns împreună,

chiar dacă pleoapele noastre s-au lărgit, inimile noastre nu s-au simțit niciodată mai ușurate ca atunci.

După ce Alysia a plecat, am întrebat-o pe soția mea: „Oare de ce nu facem asta mai des?” Apoi m-a izbit gândul. Eu doresc pacea, și doresc stabilitatea spirituală și părtășia cu Dumnezeu. Și găsesc aceste lucruri rugându-mă. Rugându-mă când nu doresc să mă rog m-a ajutat să îmi dau seama că, în străfundul meu, de fapt *doream* să mă rog, pentru că *doream* pacea și părtășia cu Dumnezeu pe care rugăciunea le-a cultivat.

DACĂ ÎȚI DOREȘTI PACE, ÎȚI DOREȘTI RUGĂCIUNE

Vrei să te rogi, doar nu ai știut asta până acum

Poate că am început această carte cu întrebarea greșită. Dă-mi voie să pun una diferită. Îți dorești pacea? Dorești părtășia cu Dumnezeu? Eu nu știu de vreun creștin care să răspundă *nu* la aceste întrebări. Tânjirea noastră după pace și părtășie ar trebui să se traducă într-o tânjire după rugăciune.

Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și

gândurile în Hristos Isus (Fil. 4:6-7).

De ce să îți dorești să te rogi? Pentru că vrei pace, iar pacea stă la finalul căii rugăciunii.

Dacă acest lucru este adevărat, atunci a nu dori să te rogi este în realitate o problemă secundară. Rugăciunea nu este destinația, ci calea. Ea este drumul, nu linia de final. Rugăciunea nu este apa vie care înprospătează un suflet însetat, ci este paiul. Când nu ne rugăm, noi nu doar uităm de vreo obligație pe care Dumnezeu ar avea-o pentru noi; noi ne lipsim de pacea pe care toți ne-o dorim.

Pacea: lasă-ți problemele în mâinile lui Isus

Circumstanțele noastre par deseori mai mari decât făgăduințele lui Dumnezeu. Cu cât insistăm mai mult pe circumstanțele noastre, cu atât mai copleșitoare ni se par. Dar când ne îndreptăm privirea către Dumnezeu și către făgăduințele Lui, putem răspunde la acele circumstanțe cu credință și pace.

Nu există o pace mai mare decât să ai permisiunea să lași oameni și probleme „nerezolvate”. Iată la ce mă refer cu asta. Mie îmi place să gătesc prăjituri, dar îmi ies groaznice (ține minte că nu pot nici măcar să găsesc unitățile de măsură). Recent, aveam în cuptor o tranșă

de prăjituri, și mi-am dat seama că aveam ceva de rezolvat foarte urgent. Știam că, dacă îmi luam atenția de la prăjituri și plecam din bucătărie, nu s-ar mai fi ales nimic de ele.

Aveam două opțiuni: (1) să neglijez celelalte lucruri pe care le aveam de făcut și să îmi aloc tot timpul pentru prăjituri, sau (2) să o rog pe soția mea să le vegheze în locul meu. Desigur, eu am cerut ajutorul de la Shawndra. Ea se pricepe oricum mai bine la gătit. De regulă, prăjiturile mele arată fie ca o supă caldă, fie ca niște cărămizi arse. Dar soția mea are un ceasornic perfect, iar prăjiturile ei sunt mereu de un auriu perfect. Când o am pe ea în viața mea, acest lucru îmi permite să las prăjiturile nefăcute, pentru că am încredere în abilitatea ei de a le supraveghea.

Același lucru este valabil în relația noastră cu Dumnezeu. Noi nu trebuie să devenim obsedați de problemele noastre, pentru că putem să I le încredințăm lui Dumnezeu. Așa cum spunea misionarul Hudson Taylor, „când omul lucrează, el lucrează. Dar când omul se roagă, Dumnezeu lucrează”. Rugăciunea ne dă permisiunea de a lăsa circumstanțele nerezolvate. Putem să I le încredințăm lui Dumnezeu, care veghează asupra lor și nu clipește niciodată. Timpul Lui este perfect. El știe

cum să gestioneze perfect circumstanțele noastre, chiar încercările noastre. El știe cât timp să lase ca poporul Lui să treacă prin cuptorul suferinței și când este momentul perfect ca să îi scoată din el.

În timpul călătoriilor lui misionare, apostolul Pavel a petrecut trei ani cu biserica din Efes. El i-a văzut crescând din pruncie. Dar la finalul celor trei ani, Dumnezeu l-a chemat să slujească în altă parte. Ca un părinte iubitor, Pavel a fost trist că a trebuit să plece. Pe când pleca, el i-a avertizat pe efeseni de multele încercări cu care aveau să se confrunte în absența lui. Dar iată care este răspunsul lui Pavel la acele încercări care aveau să vină:

După ce a vorbit astfel, a îngenunchat, și s-a rugat împreună cu ei toți. Și au izbucnit cu toții în lacrimi, au căzut pe grumazul lui Pavel, și l-au sărutat. Căci erau întristați mai ales de vorba, pe care le-o spusese el, că nu-i vor mai vedea fața. Și l-au petrecut până la corabie (F.A. 20:36-38).

În fața încercărilor viitoare, Pavel i-a încredințat pe efeseni în mâna Domnului în rugăciune. El știa că putea să plece, pentru că erau bine îngrijiți în mâinile Domnului. În esență, el a spus: „Lupii vor veni, dar nu eu sunt răspunsul la problemele voastre. Aveți Cuvântul lui Dumnezeu, poporul lui Dumnezeu, Duhul lui

Dumnezeu și rugăciunile mele. Să ne rugăm... Eu am plecat”.

David subliniază un adevăr asemănător în Psalmul 3:3-6:

Dar, Tu, Doamne, Tu ești scutul meu, Tu ești slava mea, și Tu îmi înalți capul! Eu strig cu glasul meu către Domnul, și El îmi răspunde din muntele Lui cel sfânt. Mă culc, adorm, și mă deștept iarăși, căci Domnul este sprijinul meu. Nu mă tem de zecile de mii de popoare, care mă împresoară de toate părțile.

Pe scurt, dacă rugăciunile tale ajung la urechea lui Dumnezeu, poți să adormi în brațele Lui. Ca un prunc care doar vrea să știe că părinții lui sunt în cameră, noi ne rugăm și strigăm după prezența lui Dumnezeu. Observă în Psalmul 3 că David nu se culcă pentru că Domnul ar fi eliminat problemele lui. Chiar și după ce se trezește, încă există „zeci de mii de popoare” care i se împotrivesc și caută să îi ia viața. Dar întrucât David „a strigat cu glasul lui către Domnul”, problemele lui nu mai sunt *doar* ale lui. Domnul, care este prezent în necazurile noastre, nu este tulburat de ele.

Prietene, lasă-ți problemele în seama lui Dumnezeu, apoi abandonează-le acolo. Credința într-un Dumnezeu care nu doarme niciodată înseamnă că poți

face asta.

RELAȚII, NU REGIM

În Luca 18, Isus prezintă situația unei văduve insistente – o pildă pentru cei ce se zbat să se roage, oameni ca mine și ca tine. Pentru o vreme îndelungată, m-am ferit de acest pasaj pentru că eu credeam că el prescrie un regim de rugăciune. Credeam că Isus spunea în esență, „Vrei să te rogi mai mult? Fii mai disciplinat!” În timp, însă, am văzut că, de fapt, Isus ne încurajează să ne focalizăm nu pe un regim, ci pe relația noastră cu Dumnezeu.

În această pildă, Isus ne face cunoștință cu două personaje: un judecător egoist și apatic, și o văduvă insistentă. Văduva este, în esență, defavorizată. Ea nu are nici familie și nici un sistem care să o susțină. Ea și-a pledat cazul înaintea acestui judecător. În final, insistența ei învinge apatia judecătorului cu inima de piatră, și îi dă ajutorul de care femeia avea nevoie.

Eu am presupus mereu că ideea acestei pilde era ca și noi să avem un regim de rugăciune insistentă, la fel ca văduva. Desigur, rugăciunea disciplinată, planificată și persistentă este importantă, dar eu nu cred că acesta este ideea pildei. Dumnezeu nu este judecătorul din

această pildă și nici tu nu ești văduva. De unde știm asta? Din faptul că Dumnezeu nu este apatic față de nevoile noastre – nu există nici măcar un gram de apatie în El. Preocuparea Lui față de problemele noastre depășește chiar și felul cum noi ne conștientizăm problemele.

Mai mult, Isus însuși pune în contrast caracterul judecătorului cu cel al lui Dumnezeu: „Auziți ce zice judecătorul nedrept? Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei?” (Luca 18:6-7). Judecătorul nu știa și nici nu îi păsa de cazul văduvei, și totuși a răspuns în final la pladoariile ei. *Cu cât mai mult* va răspunde Dumnezeu la strigătele copiilor Lui, „aleșii” pe care El i-a iubit dinainte de întemeierea lumii!

Apoi văduva a trebuit să îl caute pe judecător, ori în cazul nostru Dumnezeu este Cel care ne caută. Văduva a fost obositoare pentru judecător, dar strigătele noastre după ajutor Îi fac plăcere lui Dumnezeu. Femeia probabil că se putea apropia de judecător doar în anumite circumstanțe, dar Dumnezeu ne invită să ne apropiem de El „zi și noapte” (Luca 18:7).

Văduva insistentă nu vrea să ne facă să ne gândim mai mult la regimul nostru de rugăciuni, ci mai mult la

caracterul lui Dumnezeu. Dacă suntem cu adevărat copiii Lui, de ce *să nu ne rugăm*? De ce *să nu fie* Tatăl nostru prima noastră opțiune?

Regimurile și strategiile ne lasă plini de vinovăție când eșuăm, dar rugăciunea care decurge din relația noastră cu Dumnezeu ne aduce aminte de harul Lui față de noi chiar și atunci când eșuăm. Adevăratul progres în rugăciune vine doar când îmbrățișăm relația pe care o avem cu Tatăl nostru iubitor.

Te zbați în viața ta de rugăciune? Răspunsul nu este în esență să îți schimbi regimul sau să întinzi sfoara și să îți însușești mai multă disciplină. Nu, ci putem fi insistenți și răbdători în rugăciune în timp ce ne focalizăm pe învierea lui Hristos, pe caracterul lui Dumnezeu, pe relația pe care o avem cu Dumnezeu prin făgăduințele Evangheliei și pe ucenicizarea noastră în biserica locală.

În urmă cu câțiva ani, mi-am petrecut perioada satică pastorală alături de o biserică ce se strângea în fiecare duminică seara la rugăciune de mai bine de 20 de ani. Între multe alte lucruri, ei Îi cereau cu regularitate lui Dumnezeu să facă din biserica lor o mărturie puternică pentru acea comunitate.

În acea perioadă, una dintre văduvele bătrâne din biserică a plecat în veșnicie. Zeci de ani la rând, această biserică îngrijise de această femeie atât spiritual cât și material. Zeci de necredincioși din comunitate au participat la înmormântare și au laudat biserica pentru cât de bine avuseseră grijă de ea. Mărturia vieții comune a bisericii a întărit mesajul dragostei lui Dumnezeu pe care acea biserică îl predica în fiecare duminică. Așa cum spunea Isus: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35).

În acel serviciu de înmormântare, Dumnezeu a răspuns la nenumărate rugăciuni pe care această biserică le înălțase vreme de 20 de ani. Comunitatea pierdută nu doar că a auzit Evanghelia de pe buzele acestor membri ai bisericii, ci ea a și văzut dragostea lui Hristos într-un fel tangibil prin grija reciprocă a acestor credincioși. Dumnezeu a răspuns la rugăciunea lor insistentă și răbdătoare. Sunt convins că fiecare persoană din biserică ar fi afirmat că rugăciunea de acest fel a fost grea, dar a meritat.

Am plecat din acel concediu tânjind după o experiență ca aceea – o experiență a rugăciunii îndelungi, perseverente, care primește răspuns. Când am văzut

harul lui Dumnezeu în acea zi, aceasta a fost unul dintre cei mai mari factori motivatori din viața mea de a continua în această călătorie a rugăciunii perseverente și răbdătoare.

Și știi ce? Chiar acum este un moment la fel de bun să iei o pauză din orice monopolizează timpul tău, să meditezi la faptul că Dumnezeu te invită să vorbești cu El, și să te rogi.

IX 9Semne

Zidind biserici sănătoase

ESTE SĂNĂTOASĂ BISERICA TA?

9Marks există pentru echiparea liderilor bisericii cu o viziune biblică și cu resurse practice pentru ilustrarea gloriei lui Dumnezeu înaintea popoarelor, prin biserici sănătoase.

În acest scop, vrem să ajutăm bisericile să crească în practicarea a nouă semne ale sănătății, semne care sunt adesea ignorate:

1. Predicarea expozitivă
2. Învățătura Evangheliei
3. O înțelegere biblică a convertirii și evanghelizării
4. Membralitatea biblică în biserică
5. Disciplina biblică a bisericii
6. O preocupare biblică pentru ucenicizare și creștere spirituală
7. Conducerea biblică a bisericii
8. O înțelegere biblică a practicii rugăciunii
9. O înțelegere biblică a practicii misiunii.

La 9Marks, noi scriem articole, cărți, recenzii și o revistă online. Organizăm conferințe, înregistrăm și difuzăm interviuri și producem alte resurse pentru echiparea bisericilor ca să illustreze slava lui Dumnezeu.

Vizitează pagina noastră de internet unde poți găsi resurse în peste 40 de limbi de pe glob și abonează-te la revista noastră distribuită gratuit online. Lista complete a tuturor paginilor noastre de internet în alte limbi este următoarea: 9marks.org/about/international-efforts/.

ro.9marks.org

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, astfel:

- 1) *Recomandă mai departe această carte!*
- 2) *Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 250 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.*
- 3) *Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând pagina noastră de Facebook la facebook.com/MagnaGratiaRomania și abonându-te pe website, așa încât să fi anunțat când publicăm resurse noi.*
- 4) *Spune-le și altora despre lucrarea noastră.*
- 5) *Roagă-te pentru noi.*
- 6) *Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, magnagratia.org/donatii.html*

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.
Mulțumim!

Dacă ești creștin, știi că rugăciunea este importantă. Ca atunci când mănânci vegetale, știi că este bine să le consumi, dar cum rămâne cu perioadele când pur și simplu nu îți dorești să te rogi? John Onwuchekwa îi încurajează pe creștini să vorbească cu Tatăl lor ceresc chiar și atunci când le este greu să facă asta. Această scurtă analiză a subiectului rugăciunii te va ajuta să înțelegi elementele de bază ale motivului, conținutului și manierei de a te ruga în timp ce te închini și slujești în trupul local al bisericii.

Întrebări despre biserică este o serie de cărți care caută să le ofere creștinilor obișnuiți învățatură sănătoasă biblic și accesibilă, prin răspunsuri la cele mai răspândite întrebări despre viața de biserică. Fiecare carte oferă răspunsuri biblice și aplicații practice cu scopul hrănirii practicilor și a dedicării sănătoase în biserică locală.

John Onwuchekwa (MA, Dallas Theological Seminary) slujește ca păstor la Cornerstone Church în Atlanta, Georgia, SUA. El este autorul cărții *Prayer: How Praying Together Shapes the Church*.

Editura MAGNA GRATIA
www.magnagratia.org

9Semne
www.9marks.org